

Arrest

nr. 79 270 van 16 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied, vergezeld van haar minderjarig kind en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 november 2011 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde M. K. (...)

geboren te (...)

van nationaliteit- Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan POLEN toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 10/10/2011 asiel aan in België Zij verklaarde op 10/10/2011 vanuit Polen per taxi België te zijn binnengereisd en op 18/09/2011 asiel te hebben aangevraagd in Polen, maar de beslissing van haar asielaanvraag niet te hebben afgewacht. Het Eurodac verslag bevestigt dat betrokkene op 18/09/2011 asiel aanvraag in Polen. Betrokkene verklaart eveneens het grondgebieden van de lidstaten niet verlaten te hebben.

Betrokkene verklaart op 15/09/2011 Tsjetsjenië te hebben verlaten en met de trein via Moskou en Brest naar Polen te zijn gereisd waar ze van 18/09/2011 tot 09/10/2011 verbleef op een privé-adres in Warschau Op 14/11/2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de Poolse instanties, die op 16/11/2011 akkoord gingen met de terugname van betrokkene op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) zij een asielaanvraag in België indiende De betrokkene antwoordde in eerste instantie dat zij op aanraden naar België kwamen omdat de opvang hier beter zou zijn (vraag 13) Op vraag 19 antwoordt betrokkene echter dat ze naar hier kwam omwille van de veiligheid Op vraag 16 antwoordt betrokkene dat ze een erkende broer heeft in België.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten Er moet worden opgemerkt dat de Poolse instanties met hun akkoord van 16/11/2011 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16, wat betekent dat haar op 10/10/2011 in België ingediende asielaanvraag wordt overgenomen door Polen

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België De asielaanvraag van de betrokkene zal dus door de Poolse instanties worden behandeld volgens de standaard-1, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten waaronder België. Polen kent, net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen, dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen ;P/mie de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. Betrokkene verklaarde namelijk dat zij op 18/09/2011 in Polen asiel aanvraag maar het antwoord niet afwachtte en opvang weigerde omdat ze bij vrienden in Warschau verbleven. Op de vraag of betrokkene redenen heeft om niet te worden getransfereerd naar Polen omdat zij slecht opgevangen of behandeld zou zijn door de Poolse autoriteiten, antwoordt betrokkene dat zij geen klachten heeft over de behandeling door de Poolse autoriteiten, maar dat ze vreest voor de veiligheid van haar zoon en neef.

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Polen evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke

ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Polen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

De betrokkene verklaarde een broer en 2 neven te hebben die ergens in België verblijven. Hieruit volgt dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet kunnen worden ingeroepen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geheugen- en psychologische problemen te hebben, vaak aan depressie en stress te lijden en ook diabetes te hebben. Er worden echter geen attesten voorgelegd die deze beweringen staven. Hieruit volgt dat er geen aanleiding is om te stellen dat het verklaarde probleem een overdracht aan de Poolse instanties zou verhinderen of dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging.

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, van *"het beginsel van goed bestuur"* en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- **Schending van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag inzake rechten van de Mens**
Verzoekster verwijst naar het standaard medisch getuigschrift dd. 12 oktober 2011 (stuk 3)

De verslagen van diverse erkende NGO's zoals Human Right Watch en Internationaal Helsinki Federation For Human Rights duidelijk gewag maken van diverse mensenrechtenschendingen, zoals daar zijn: zie artikel van Jorg Gebhard (stuk 4)

- **Schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, het beginsel van goed bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel**

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

Bovendien dient de beslissing behoorlijk gemotiveerd te worden zowel in rechte als in feite.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

in casu houdt de bestreden beslissing duidelijk geen rekening de doktersattest van verzoekster dd. 12 oktober 2011 voorgelegd tijdens de verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster is helemaal niet akkoord met de bewering van de DVZ dat ze geen attesten ter staving van haar medische problemen heeft voorgelegd.

Verzoekster is ook niet akkoord met argumenten van de bestreden beslissing dat ze in Polen bijstand en bescherming kan krijgen (stuk 4).

Verzoekster verwijst naar:

De mogelijkheid tot ernstige schade tijdens de terugkeer zelf wegens gezondheidstoestand van verzoekster als gevolg van stress wanneer ze gedwongen gerepatrieerd wordt;

De onherstelbare schade die de bestreden beslissing met zich meebrengt.

Verzoekster vraagt zich dan ook terecht af of er werkelijk geen ander alternatief bestaat voor de onmenselijke verwijdering. Heeft verwerende partij dan werkelijk geen ander alternatief in petto voor dergelijke schrijnende situatie?

Een discretionaire bevoegdheid is geen arbitraire macht.

Uit het geheel van de betwiste motivering blijkt glashelder dat er sprake is van een gebrek aan motivatie en goed bestuur."

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) juncto artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van de asielaanvraag van verzoekster van 10 oktober 2011 werd vastgesteld dat haar vingerafdrukken reeds op 18 september 2011 werden genomen in Polen. Op 14 november 2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten. Op 16 november 2011 verklaarde het Poolse "Office for Foreigners" zich in een brief akkoord met de overname van betrokkene op grond van artikel 16, §1, d) van de Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening). De Raad merkt op dat verzoekster voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en die de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen schragen, niet in het minst betwist of weerlegt.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster tijdens het zogeheten 'Dublin-interview' op 27 oktober 2011 naar aanleiding van haar asielaanvraag op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij haar asielaanvraag in België wil indienen, het volgende antwoordde: "Omdat wij in België

veilig zullen zijn. We waren eerder in Polen, maar daar zijn we evenveel in gevaar als in ons eigen land." Op de vraag naar haar gezondheidstoestand antwoordde verzoekster: *"Ik heb geheugenproblemen en psychologische problemen, ik lijd vaak aan depressie en aan stress. Ik lijd ook aan diabetes".* Vervolgens werd aan verzoekster volgende vraag voorgelegd: *"Hebt u redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinregelement) zouden rechtvaardigen?"* Verzoekster antwoordde hierop als volgt: *"Ik heb geen klachten over de behandeling van mij en mijn familieleden door de Poolse autoriteiten, maar ik ben zeker dat mijn zoon en mijn neef in Polen in gevaar zullen zijn, moesten zij daar terug zouden keren Tijdens ons verblijf in Polen, vertelde de vrouw bij wie we verbleven, dat een Tsjetsjeen ons was komen zoeken. Daardoor ben ik nu bang voor de levens van mijn zoon en neef."*

3.6. De stelling van verzoekster dat tijdens haar gehoor een doktersattest van 12 oktober 2011, dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, zou zijn voorgelegd waarmee volgens haar geen rekening werd gehouden, kan niet worden bijgetreden. Uit het administratief dossier kan immers niet worden afgeleid dat tijdens het gehoor een medisch attest zou zijn neergelegd aangezien zij enkel haar intern paspoort en het intern paspoort van haar zoon voorlegde. Ze stelde dat haar geboorteakte nog thuis in Geraardsbergen lag, dat ze nooit een rijbewijs heeft gehad en dat haar internationaal paspoort werd ingehouden door de Poolse autoriteiten (Terugnameverzoek, punt 18). Verzoekster heeft enkel op het einde van het gehoor kort verwezen naar haar psychische problemen en haar diabetes. De Raad stelt vast dat verzoekster dus niet kan worden gevolgd in haar kritiek op de bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat geen attesten ter staving van haar medische problemen werden voorgelegd. De bestreden beslissing kon bijgevolg terecht het volgende besluiten met betrekking tot haar geheugen- en psychologische problemen en haar diabetes: *"Er worden echter geen attesten voorgelegd die deze beweringen staven."* In zoverre verzoekster zou refereren aan het schrijven van haar raadsman dat blijkens de gegevens van het administratief dossier op 26 oktober 2011 per fax naar het Bureau R van de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzonden en waarin een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aangekondigd, merkt de Raad op dat ook dit schrijven niet vergezeld ging van een medisch attest. Uit dit schrijven kan trouwens worden afgeleid dat de raadsman van verzoekster het medisch attest nog niet aan de verwerende partij had overgemaakt. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, en die blijkens de gegevens van het administratief dossier op 10 januari 2012 ongegrond werd bevonden, heeft geen invloed op de bestreden beslissing. Verzoekster toont immers niet aan dat dat gemachtigde van de staatssecretaris hiervan kennis had of kon hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Er kan hem dus op dit punt geen onzorgvuldigheid worden verweten.

De stelling van verzoekster dat zij niet akkoord is met de argumenten van de bestreden beslissing over de bescherming en bijstand die zij in Polen zal krijgen waarbij zij verwijst naar een artikel over de Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, staat haaks op haar verklaringen tijdens het 'Dublin-interview'. Daarin had ze immers aangegeven *"geen klachten"* te hebben *"over de behandeling van mij en mijn familieleden door de Poolse autoriteiten"*. Bijgevolg kan verzoekster zich niet steunen op dit artikel om aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk te werk ging door het volgende te stellen: *"Afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier (is er) geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden"*. Wat de schade betreft die verzoekster koppelt aan haar terugkeer wegens haar gezondheidstoestand, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven werd gesteld met betrekking tot haar medische problemen.

3.7. Artikel 2 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. (...)"

De bewijslast rust in de eerste plaats op diegene die een schending inroept van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM. Verzoekster moet dus redelijkerwijs aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van haar leven tot gevolg zal hebben. Met haar verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift en de mensenrechtenschendingen waarvan in verslagen van NGO's gewag wordt gemaakt, toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing haar leven in gevaar brengt.

3.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.9. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.10. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.11. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De

verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich ter gelegenheid van haar 'Dublin-interview' beperkt heeft tot de vage stelling dat ze in Polen evenveel in gevaar is als in haar eigen land en dat Tsjetsjenen haar zoon en haar neef in Polen zullen zoeken. Deze vage verklaringen en hypothesen volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Thans maakt verzoekster in haar verzoekschrift een verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift van 12 oktober en naar verslagen van NGO's die gewag maken van mensenrechtenschendingen. De Raad merkt op dat dergelijke verwijzingen geen "*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten*" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) uitmaken waardoor geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt.

3.13. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending aangetoond van de zorgvuldigheidsplicht of van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN